

AGRUPAMENT ESCOLTA CHAMPAGNAT

LLIBRE D'OR

Tercer Trimestre 2020 - 2021

ÍNDEX

CASTORS I LLÚDRIGUES	3
LLOPS I DAINES	5
RÀNGERS I GUIES	8
PIONERS I CARAVEL·LES	10
RÓVERS	14
CUINA I INTENDÈNCIA	16

CASTORS I LLÚDRIGUES

Ei, sabeu quin dia és? Ens anem de campaments!

6 castorets i lludriquetes, amb dues monitores ens vam endinsar en la més gran i última de les aventures de l'any. Els campaments.

Només arribar, vam rebre la visita d'un extraterrestre prou simpàtic que es feia dir Gru. El pobre s'havia perdut i necessitava l'ajuda de tots els escoltes per a poder trobar als seus amics i arreglar la nau per a tornar al seu planeta. D'aquesta manera, ens vam trobar dins d'una aventura que duraria dues setmanes. I que curtes se'ns van fer!

Vam gaudir de moltíssimes activitats, com ara: unes olimpíades, un furor, un concurs de la tele (on els C/LL van haver de canviar de vestimenta a una monitora que no sabia combinar la roba...), vam començar a fer consells i vam entendre la seriositat d'aquest moment. I com no, el joc de 6h!!! On tant monitores com infants no vam parar de jugar durant 6h ja que, un virus havia entrat al campament i érem els únics que podíem combatre'ls!

No obstant això, també vam sortir del campament, vam poder fer 3 excursions a diferents llocs.

2 al riu, on vam saltar d'una pedra a l'aigua freda. Què valents!!!

I una altra, que vam compartir amb Llops i Daines i Ràngers i Guies. Cal destacar que tenien una pica de por ja que, les branques grans han fet més excursions i clar, hi havia el rumor que seria molt difícil... Un cop vam arribar al destí, tots ells, i nosaltres també, vam estar orgullosos de la gran bona feina que havien fet, C/LL vam anar tota l'estona davant mantenint un ritme increïble al caminar!!!

Ai! Que no se'ns oblidí recalcar la nit de por! On els R/G van preparar per a la seva operació un túnel del terror molt ben fet. De fet, tan ben fet que els C/LL van patir un que altre ensurt... sort que van ser súper valents i al final s'ho van passar bé i tot corrent pel prat del campament!

Tot arriba al seu fi i, va arribar el dia de famílies. Els C/LL vam fer les motxilles pel matí i vam desmuntar les nostres tendes. Un cop vam fer això, vam ajudar a fer batuda per tot el campament i vam esperar ansiosament l'arribada de les famílies.

Ens vam quedar amb un sentiment agredolç ja que, estàvem tots molt contents d'haver superat els 15 dies d'aquesta manera tant especial però a l'hora tristos també, perquè uns quants passàvem de branca i l'any que ve ja no seria el mateix...

Ens vam dir adéu amb un somriure ben gran a la cara. Campaments ha acabat, però l'any que ve, de ben segur que ens esperaran moltes més aventures!!!

RIU AMUNT!

LLOPS I DAINES

Els campaments de l'Estol

Els campaments són uns dies molt especials, sempre hi ha una història que mereix ser explicada. Els del 2021, després de dos anys sense fer-ne, han estat dels més esperats. Moltes vegades, durant el curs, ens hem preguntat si finalment es farien o si la COVID els aturaria. Ara podem dir que s'han aconseguit, i és gràcies a totes i tots.

Després de dos anys, ens ha costat adaptar-nos als diferents espais i activitats. Ens hem hagut de retrobar amb el màstil on hem cantat l'himne, el menjador i les noves distàncies de seguretat (només tres per taula!), les latrines i els cubells d'aigua per tirar la cadena, les dutxes amb l'aigua gelada que ve directament del riu...

Màstil

El primer dia vam recórrer el prat, i vam descobrir que era tant i tant llarg, que per anar des de les tendes fins al menjador ens hi estàvem pràcticament deu minuts. També vam conèixer el Gru i els seus companys, que van anar apareixent al llarg dels dies i que vam decidir ajudar-los a reconstruir la nau perquè tornessin al seu planeta. Una gran aventura durant tot el campament.

Després d'una caminata nocturna per camins i tanques impossibles, per prats amb herbes súper altes, vam conèixer l'entorn i vam reflexionar sobre com volíem que fossin els campaments.

Va arribar el segon dia; amb les construccions tant d'estenedors, papereres o pistes d'esports com del nostre racó, lloc on faríem moltes les motivacions i els consells. Hem estat l'enveja de tothom amb la nostra hamaca!

El dimecres vam fer una primera excursió amb castors i rangers on vam poder fer molta pinya caminant fins a la Mare de Deu del Fa. Després d'una pujada considerable, vam passar una bona estona cantant cançons i ballant junts.

Racó de llops i daines

A partir de dijous amb el Yes we Can on vam estar amb els monitors d'altres branques, i divendres amb la pista americana o vam acabar super i guarros, els campaments es van accelerar. Cada branca feia les seves excursions i passaven els dies i les activitats molt ràpidament.

Hi ha moltíssims moments que ens encanta recordar: les dues excursions d'un dia on ens vam banyar a basses d'un riu gelat, l'activitat on vam tenyir la samarreta, el joc de 12 hores on vam apagar per sempre el volcà dels Talaks, el cinema a la fresca, el túnel del terror amb la fuga de gas on quasi tots ens vam cagar de por, els temps lliures amb les polseres, les cartes i el ping pong...

Excursió de un dia al riu

També vam fer els consells, que ens van ajudar moltíssim a créixer com a persones. No sempre vam tenir el resultat que ens esperàvem o que volíem, però el més important ha estat comprendre què és el que hem de fer millor i treballar per progressar.

Llobaines al menjador

Pocs moments queden ja per explicar, els pioners i róvers van arribar dissabte al campament. Podem anomenar el judici final on alguns els hi va tocar embrutar-se amb una barreja fastigosa, l'entrega d'insígnies o el foc de camp amb una festa final per dir adeu al curs. El dia de famílies l'haurem de deixar pel curs següent, quan esperem que les restriccions ens deixin fer més celebracions de multitud.

Cap estol es repeteix mai. El grup que hem format aquest curs ha estat genial, amb algun que altre problema però amb moltíssims records bons inoblidables. Junts hem superat una pandèmia, junts hem creuat muntanyes i valls, hem mirat les estrelles, hem jugat, ens ho hem passat bé, hem explicat contes, ens hem quedat adormits després d'un dia molt llarg, ens hem barallat, ens hem reconciliat i ens hem embrutat, però sobretot hem fet sempre fins on hem pogut. Esperem que, estiguem on estiguem el curs vinent puguem continuar gaudint del cau tant com hem fet aquests dies.

Tant com puc!

L'estol

RÀNGERS I GUIES

Marxem de campaments! Quines ganes, després d'aquests anys tan estranys, tenim moltes ganes de sortir a la natura amb els amics i els monitors, jugar a totes les activitats, banyar-nos al riu, marxar d'excursió i viure totes les aventures que ens esperen en el campament.

12 de juliol, primer dia, ens acomiadem de les famílies i pugem les motxilles a l'autocar, cap a Espui!

Després de 4 h de viatge per fi hem arribat, el campament és enorme, són dos prats, en el primer trobem la cuina, el menjador, les letrines i la tenda de material. En el segon prat trobem les tendes i el menjador petit. Aquí comença l'aventura que viurem durant 15 dies i comença la nit del primer dia. Mentre sopem sentim un soroll d'una nau que s'estrella i de la foscor apareix en Gru, un alienígena que ve d'un planeta molt llunyà, ens explica que la seva nau ha xocat contra la terra, no sap el perquè i tampoc troba als seus amics, durant el campament la nostra missió serà trobar a l'Espe, la Mec i la Pil i arreglar la nau acompanyats del Gru i un acompanyant misteriós i per res sospitosos que es diu Yutu. Un cop la nau estigui arreglada ens portarà per l'espai per ajudar a extraterrestres que estiguin en problemes.

Però això no acaba aquí, també tindrem temps per fer excursions d'un dia al mirador de Capdella on haurem de trobar peces de la nau.

També farem una excursió de 3 dies on dormirem al coll de Triador (amb unes quantes vaquetes), passarem per l'Estany Gento, l'Estay tort i l'Estany de la Colomina.

A més a més farem activitats típiques com el joc de normes, activitats amb la resta de branques (un casino i una competició), el cluedo, activitats de nit, el judici final, tallers, la pista americana, etc...

I aquest any ens esperen un munt d'activitats especials com el joc de 24h on haurem de sobreviure a una apocalipsi zombi, els raids on anirem al poble a reflexionar, el taller del sexe i l'activitat més esperada, el túnel del terror!, després de tants anys passant pels túnels ara ens tocarà a nosaltres preparar-lo.

Ah, i que no falti l'entrega d'insígnies, quins nervis, esperem guanyar-ho tot.

No tenim ganes de marxar, ens encantaria quedar-nos tot l'estiu al campament jugant, però també trobem a faltar a la nostra família i, encara que aquest any el dia de pares sigui una mica diferent podrem fer-los el tour per tot el campament. És l'hora de marxar, trobaré a faltar molt als monitors, la música a les 8 del matí per fer matutines, el menjar de Montse i Enric, les endevinalles a la pissarra de cuina, el riu, aixecar-me amb la cara pintada, la dutxa congelada i moltes coses més que només vivim al campament. Ja tenim ganes de començar el curs de nou!

PIONERS I CARAVEL·LES

Diari de Pilot

Dijous 15 de juliol

Portàvem tres dies de llarga travessia per Andorra, i tot i que deixàvem enrere etapes molt difícils, de moment només havíem fet un dels deu pics que estaven planejats. El cim del Casamanya (2.752m) no se'ns va resistir gens, ja que en ser el primer dia i fer-ho sense motxilla gran, estàvem molt frescos. Vam passar la nit al Coll d'Ordino, sense saber que l'endemà ens esperava una etapa molt més dura. No vam descansar gaire aquella nit, ja que pels voltants de les tendes vam escoltar algunes passes molt estranyes, però, tot i això, ens vam aixecar, vam esmorzar i vam anar cap al Càmping Ansalonga. Un cop vam ser allà, ens vam dutxar, vam dormir i ens vam acomiadar de la civilització, perquè a partir d'aquella etapa estaríem perduts una setmana sencera per les muntanyes sense cap mena de cobertura, ni cap classe de comunicació amb el món.

Però això no va ser així per un de nosaltres. Després d'haver passat una nit al nostre primer refugi lliure (Refugi d'Angonella), d'haver dormit a 20 metres d'un cau de marmotes i d'haver fet el Pic del Clot del cavall (2.588m). Estàvem a punt de fer l'última pujada de l'etapa, i per tant la més dura, cap al refugi de Comapedrosa, l'Àngel va caure en ensopegar-se amb una arrel d'arbre que sortia del terra. I mentre uns posaven els peus al riu i caçaven sargantanes pels voltants del refugi del Pla de l'Estany, l'Àngel i la Maria baixaven caminant fins al poble més proper per agafar un taxi i anar a l'hospital amb l'esperança que no fos res, i l'Àngel pogués tornar a la ruta. Però no va ser així...

Descansat en el refugi de l'Angonella

Cim del Casamanya (2.725 m)

mentre els 2 equips estàvem escalfant les pilotilles i fent el puré per sopar, l'Andrés i el Pol ens van donar la mala notícia de què l'Àngel no tornaria i que la Maria pujaria molt d'hora l'endemà al matí per atrapar-nos. Tots ens vam quedar molt xafats en rebre aquella notícia, però tots els altres havíem de seguir la ruta, a més ja ens quedava poc per passar la frontera.

Per fi vam arribar a l'esperat càmping de la Pica d'Estats, tornàvem a estar a la civilització, però el camí, no havia estat gens fàcil. L'endemà de la notícia de l'Àngel, quan ens vam llevar la Maria ja havia arribat a on havíem acampat, per tant de seguida vam reprendre la ruta. Aquell dia el nostre objectiu era arribar al refugi de Baiau, és a dir, una petita llauna perduda al mig de la muntanya on hi cabien 10 persones. Anant cap allà vam veure uns dels paisatges més bonics de tota la ruta mentre passàvem per glaceres i grimpàvem una mica. Un cop al refugi vam deixar les motxilles grans, vam agafar dues ampolles d'aigua i ens vam dirigir cap al Comapedrosa (2.940m) el pic més alt d'Andorra. A més vam tenir sort, i no hi havia gaires núvols, per tant vam poder veure totes les serralades que l'envoltaven i el més important, vam veure el nostre pròxim objectiu: La Pica d'Estats.

Refugi de Baiau

L'endemà no sabem ni nosaltres com vam aguantar... No va començar malament el dia, la primera pujadeta va ser intensa, però no cansada, a partir d'aquí tot va anar cap a pitjor. Vam fer 4 hores de pujada per una carena que si fèiem un pas en fals quèiem pel precipici amb 15 quilos a l'esquena. Un cop es va acabar la carena vam fer 2 hores més de pujada per arribar al Pic Noris (2.828m) i un cop vam ser a dalt i vam menjar un parell de bosses de llaminadures per apujar els ànims. Després, vam reprendre el camí fent 2 hores més de baixada per tarteres i buscant camins d'on podíem per arribar a l'Estany d'Aixeus. Tot i estar exhausts ens vam banyar al llac i vam saltar d'un parell de pedres per divertir-nos una estona. A causa d'aquest cansament i de la fatiga vam decidir que era millor per tots no fer el Monteixo (2.905m) i baixar directament cap al Càmping de la Pica d'Estats. La gran pena que teníem per no haver pogut fer el Monteixo en arribar al càmping se'ns va passar, ja que allà ens esperaven el Pau, el Marc i un bon plat d'arròs a la cubana amb tall arrebossat.

Dins del refugi de Baiau, ningú ens va avisar que estaríem apretadets!

L'últim dia de campament sempre és feixuc. Has d'ajudar a desmuntar i comets el gran de l'agrupament, has d'intentar comportar-te més del què fariem de normal, i feia uns quants dies fent el burro per la muntanya. Però m'entres uns desmuntaven les canadenques i els altres la tenda de material explicàvem a tothom que hi havia al campament sobre els nostres últims dies de ruta.

Estrenant samarreta de ruta

Ens havíem quedat, en el moment en què va acabar el nostre dia de descans. L'endemà ens vàrem llevar molt d'hora, per variar, però aquest cop per agafar un taxi que ens deixava al pla de Boet. D'allà sí començava el nostre últim objectiu, pujar el nostre primer 3.000. Així doncs, vam emprendre ruta cap a l'Estany d'Estats. Cal especificar, que una cosa és que li diguin taxi al vehicle que ens va portar, i una altra molt diferent és que ho sigui, ja que eren dues furgonetes blanques que anaven fent ral-li per una pista de corbes muntanya amunt a veure qui arribava abans. Però, per sort, vam arribar sans i estalvis. Després de molt caminar, vam arribar a l'Estany d'Estats, però no vàrem poder gaudir massa d'ell, ja que vam haver de muntar de pressa les tendes, perquè a la tarda es preveïen pluges. No ens va ploure, però sí que ens va diluviar. Vam estar més de 2 hores tancats a dintre les tendes fent tots els passatemps que no havíem fet durant els altres 10 dies de ruta. De tant en tant intentàvem parlar amb els de l'altra tenda per veure si seguien vius o se'ls havia endut el vent. El dia següent, a les 5 del matí vam recollir les tendes i vam començar a pujar cap a la muntanya més alta de Catalunya i la que per molts seria el seu primer tres mil. De pujada hi va haver petits inconvenients,

Culminant la Pica d'Estats (3.143 m)

com algunes glaceres que no podíem travessar, però res que no es pogués rodejar. I de sobte, ja havíem fet el primer, el Verdaguer (3,129m). Des d'allà veïem la creu del que seria el següent objectiu, la Pica d'Estats (1.143m) així que ens vam fer la foto ràpidament i cap allà vam anar. No hi ha més satisfacció que fer el pic més alt de Catalunya i menjar-te unes bones lllaminadures per celebrar-ho. Vam baixar fins al coll i allà vam tornar a

pujar una última vegada per fer el Montcalm (3.068). Vam desfer tot el camí que havíem fet mig adormits, fins a arribar on havíem dormit. Un cop vam tornar a ser a les tendes vam menjar una barreta i vam fer camí cap a la Cabana de Baborte, on vam passar la nit més calorosa de la ruta.

Per últim, la darrera etapa va ser baixar altra vegada fins al càmping de la Pica d'Estats on allà ens esperava una pizza i unes bones crepes. D'allà vam marxar directament al campament on vam veure acabar el judici final, participar en el foc de camp i acomiadar-nos dels nostres companys de branca. Avui ja marxem a casa, se m'ajunten unes sensacions molt estranyes dins meu. Per un costat, una gran felicitat per haver pogut fer la ruta tan ben acompanyada, i per altra banda, molta pena per separar-me d'ells. Ha estat un viatge intens, satisfactori i me'n vaig molt agraïda amb tots els que hem fet camí aquests dies.

SEMPRE A PUNT!

Últim dia de campaments!

RÓVERS

Leyloas clan

Després d'un any complicat, per culpa de diversos motius, vam decidir entre els integrants del clan (la Maria, la Laura, el Pol 2 i el Porti) amb l'ajuda del nostre conseller, el Pau, realitzar un camp de treball i durant la nostre estància fer dos petites rutes pel voltant d'uns 3 dies. Vam descartar varies opcions, d'entre elles fer part de la ruta amb pioners i caravel·les, i al final vam escollir realitzar el camp de treball amb el projecte museu de camins, situat a Llagunes (Vall de Siarb), un poble situat a pocs kilòmetres de Sort. El principal objectiu era treballar a canvi de la nostre formació durant l'estada. Allà descobriríem el llegat històric, cultural i natural d'aquest indret del Pirineu.

Finalment uns dies abans d'emprendre la nostre estada de 15 dies al Pirineu, la Laura es va haver de confinar, així que només quedàvem la Maria, el Pol, el Porti i el Pau.

El primer dia vam agafar l'autocar i després d'un viatge de 5 hores amb una pauseta de per mitg, vam arribar a la nostra destinació. Allà ens vam trobar un altre cau que ens va ensenyar el terreny, on cuinàvem i tot. Un cop plantades les tendes la Maria va rebre la infame trucada on l'informaven què molts amics propers amb qui havia compartit moments havien donat positiu i que era probable que ella també. D'aquella trucada tot va anar cap a vall, va ser tractada com una leprosa per tots els seus companys.

El segon dia vam emprendre la nostre tasca en el camp de treball. Sabent la possible infecció de covid, vam decidir mantenir la distància en tot moment i dur la mascareta per precaució fins que no sapiguéssim res. El voluntari que ens va ajudar en tot moment va ser en Marc, al qui volem agrair la seva ajuda en tot moment. Primerament ens va fer un petit tour per la vall, ens va sorprendre tot el que s'havia conservat a la Vall de Siarb, murs que delimitaven els antics camps, camins, etc. Quan vam acabar la ruta per la vall, vam agafar les eines i vam començar a obrir un camí impracticable amb l'ajuda de les eines que ens havien proporcionat. A la tarda, en Marc va baixar a la Maria a Sort per fer-li una prova de Covid, els resultat va ser positiu, confirmava les nostres sospites. Així doncs al cap de dos dies sens va acabar la ruta. Aquella mateixa nit va venir la mare de la Maria a buscar-la. Ja només quedàvem el Pol, el Porti i el Pau. Vam estar buscant opcions i al final vam decidir tornar cap a Barcelona. Al dia següent el pare del Porti va pujar per venir-nos a buscar.

Després de 10 dies de confinament i una prova Covid, tots vam donar negatiu i vam decidir amb l'aprovació de tothom pujar els últims dos dies a campaments.

Allà vam participar a les activitats proposades pel CI, i al dia següent vam assistir a l'entrega d'insígnies i pas de branca de nenes de totes les branques, i finalment vam fer el nostre codi de clan, on posàvem fi a la nostre etapa Róver per emprendre la nostra

etapa de monitors. Al final vam ajudar en el desmuntatge del campament i a ajudar a preparar les motxilles de castors/llúdrigues i castors/daines.

Tot i haver sigut uns 15 dies de confinaments, proves, hores i hores de cotxe amunt i avall, al final el que importava es que ens ho havíem passat molt be junts, i podíem dir que la nostre etapa Róver, per curta que hagués sigut, havia sigut genial.

Finalment volem agrair en tot moment el suport per part d'en Pau, el nostre conseller.

CUINA I INTENDÈNCIA

DES DE LA CUINA...

Avui que mirem endarrere diem convençuts que hem tingut un molt bon campament.

L'Enric, en Sergi i la Montse estem contents de com ha anat tot.

Hem estat capaços d'adaptar-nos a les noves mesures Covid, no les teníem totes!

Les hem llegit i rellegit de cap a peus. Cuinar amb mascareta, treballar sempre amb guants,... Hem xerrat molt amb els coordinadors i sí, ho hem fet possible.

A més a més, ens hem estrenat amb la cuina vegetariana: tofu, heura, frankfurts de verduretes,... Potser ha estat el que més ens ha tret d'aquesta àrea de confort de la que tant es parla i tan bé ens hi trobem.

Per una millor organització hi hagut una taula central en el menjador des d'on els "súpers monitors" servien el menjar. Hem fet self-service per esmorzar. Hem treballat amb monodosis... No sabem si aquests canvis han vingut per quedar-se, però tots plegats ho hem fet molt bé.

Zero mals de panxa, cap camamilla, cap arrosset, cap pa amb pernil dolç, cap poma pel mal de panxa...

No ha calgut anar al metge cap dia dels 15 que han durat els campaments...

Poca pluja (exceptuant el diumenge que encara no hi havia escoltes i un esclafit ens va fer malbé la tenda de menjar i una canadenca, sort que tenim bons amics com l'Eduard i la Lúdia i ens van deixar una tenda familiar que vam utilitzar de magatzem de menjar).

Quan ja portes temps en l'escoltisme, anant de campaments i fent la intendència, el que més desitges és el que ens ha passat aquest estiu: que tot surti perfecte! (Alguna coseta hi hagut i en el seu moment va ser una mica mal de cap, però avui pesen més les coses positives, mai plou al gust de tothom!)

Les coses no passen perquè sí, darrera dels campaments hi ha molta gent vetllant perquè tot rutlli, perquè tot estigui lligat i ben lligat!

Moltes felicitats a la gran família de l'Agrupament Escolta Champagnat!

Els cuiners